

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: SPURVENE VED HELLIGGEJST.

Citation: Aakjær, Jeppe: "SPURVENE VED HELLIGGEJST.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 158. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid83196/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

Strid paa Foden, uden Hvii,
saadan gik han ufortrøden
disse lange, jydsk Mil,
som ta'r Sigt mod Aftenrøden.

Gamle, seje Sagamand,
stil nu giæv din Kjæp i Krogen,
mens paa Fyrreskivens Rand
vi slaar op i Dansker-Bogen.

Der blandt Ættens bedste Kuld
skal dit Navn med Tak vi finde,
prentet som i Egens Bul,
selv et ædelt Folkeminde.

Jul 1917.

SPURVENE VED HELLIGGEJST.

N AAR Sommeren flyr over Sten og Stok,
og alle Lærker er rejst,
da sidder endnu en Spurveflok
og jubler ved Helliggejst;
der fører den op en Sangerkamp
til Bilers Fløjt og til Hestes Stamp,
mens Færdslen gaar
ved Jul, mod Vaar
søndenom Helliggejst.

Den Spurvefløjten er stemt i Dur,
som spilled den op til Dans;
den gamle, alvoriige Kirkemur
maa laane den Resonans.
Mens Solen famler paa Kirkens Væg,
som Smilet voxer i mørk Mands Skjæg,
gaar Jomfrutrip
til Spurvepip
søndenom Helliggejst.

Saa værdigt triner de Borgermænd
og strutter af Sedler og Sølv,
og Frøken bag Frøken med kjælen Lænd
og Ankler som hjedrende Føl;
og alle, som krydser det kjære Sted,
de faar et Par Fugletakter med,
mens Hjulet slaar,
og Strømmen gaar
søndenom Helliggejst.

Saa daler de Rakler mod Flisebro,
mens Byen lugter af Søl,
saa hvirvler der Blade om Silkesko
og lægger sig der for at dø.
Men Haabet lever i Smaaspurvs Bryst,
der fødes en Vise om Livets Lyst,
mens Haglen slaar,
og Snefog gaar
søndenom Helliggejst.

Er Sindet tyoget og Tanken graa
og Striden knap Kjævlet værd,
og har du kun Sorger at tænke paa,
tøv lidt under Spurvenes Trær,
og fyld dit Øre med denne Klang
af Livets evige Frydesang,
mens Frosten flaar,
og Solen skraar
søndenom Helliggejst.

Mens Døgnet synes dig selv saa armt,
og Frosten napper i Taa,
de holder det lille Hjerte varmt
med blot et Par Vinger paa;
og Tonerne skingrer mod frosiblaa Sky,
mens Taarnet spidder det tændte Ny,
der østvendt staar,
men vejkjendt naar
søndenom Helliggejst.

„Hvi samles I Spurve i disse Træ'r,
hvi jubler I her jer Sang?“
„Og hvorfor larmer I andre dér
og gjør jer Verden saa trang?
Her hopped og sang vi, Kuld paa Kuld,
mens Mø blev Moder, og Mand blev Muld,
og Tiden gled
med Evighed
søndenom Helliggejst.“

Hvor herligt at hilse de gamle Træ'r,
der nikker i rinkold Vind
og gynger de Spurve mod Aftmens Skjær,
der kysser din By paa dens Kind!
Gud signe hver Spurv, hver Spillemand,
der kommer med Glæde til Stad og Land,
mens Sværdtid raa'r,
og Blodsky gaar
søndenom Helliggejst!

^{18/11} 1917.

EN LANDSBY DØBES.

HVOR Aalen dybt i Tangen bo'r
og hvide Maager sejle,
der er et Vand ved Østerfjord,
som før hed Nørrevejle.

I tusind Aar paa denne Vig
har Stormen flyttet Brikker,
og Mari-Rok og Pejers Pig*)
i den sat gyldne Prikker.

Den hørte Vaadesang mod Pest
fra revnet Kloster-Klokke
og Hyl af Krigens vilde Gjæst
og Oldtids Ulveflokke.

*) Stjærneavn.